Het gouden paasei

Elk jaar met Pasen, staat het koninklijk hof van Koning Ludwig Vonalles, heerser van het land der Karpaten, op zijn kop.

Want op de heilige zondag van Pasen komen de klokken van overal in het land in grote getale naar het paleis toegevlogen.

Prins Domdom, de niet bijster slimme zoon van de koning, is dan altijd in blijde verwachting. Zou er dit jaar weer een gouden ei uit de grote klok met de stier vallen?

Deze traditie bestond al sinds de geboorte van de prins, nu elf jaar geleden. Elk jaar opnieuw viel het gouden ei met een donderend geraas neer in de koninklijke tuinen.

De prins droomde luidop van het ei, want elke keer bevatte het ei een ei-genaardigheid. Vorig jaar zat er zowaar een puppie in het grote gouden ei, dat helaas bij het neerstorten in vele stukken uiteen spatte.

De puppie, een jonge labrador, werd tot achter in de tuin gekatapulteerd, tot grote vreugde van de prins, want Domdom hield niet van honden. Hij hield ook niet van mensen, want die vonden hem alleen maar dom. De prins wist wel diep van binnen dat hij niet helemaal vooraan stond in de rij, toen het verstand werd uitgedeeld. Aan leren had hij altijd al een broertje dood gehad, want hij werd toch koning later, waarom moest hij dan zonodig al die saaie dingen studeren?

Vandaag hoopte hij dat het beroemde ei weer uit de hemel zou komen vallen, zoals elk jaar, met een reuze verrassing erin.

Want de prins hield wel van verrassingen, met binnenpretjes dacht hij nog aan de puppie die uit het ei geslingerd werd, en daarbij ei zo na zijn nekske had gebroken.

Nu was het grote moment weer aangebroken, de prins was hiervoor uiteraard op zijn paasbest gekleed. Hij droeg een zijden pofbroek met daaronder keurig krullende schoenen, zijn mantel was dan weer gemaakt van satijn en ingelegd fruit. De prins hield wel niet van fruit, in zijn man-

tel mocht het voor zijn part gerust vertoeven, daar had hij geen last ervan.

Eindelijk zag hij de eerste klokken boven het koninklijk paleis verschijnen, zijn geduld was al lang genoeg op de proef gesteld, vond hij. De klok, die zoals altijd het gouden ei meevoerde, was groter dan al de andere en droeg op de zijkant het koninklijk embleem.

Dat was een grafisch kunstwerk van de hand van de beroemde kunstenaar Jacobus Pijpen, en het embleem stelde een stier voor, die briesend door de wei stormde en iedereen omver ramde, die op zijn weg kwam. Het stond symbool voor de heerschappij van Koning Ludwig, die geen enkele tegenstand dulde en elke rebel genadeloos liet opsluiten in de kerkers van het paleis.

Daar werden ze op droog brood en water gezet en voor altijd vergeten.

Prins Domdom keek met vreugdelichtjes in de ogen naar de hemel boven hem. De eieren die de eerste klokken afwierpen, boeiden hem maar matig. Die grote klok met de stier erop, daar keek hij reikhalzend naar uit. Zou het dit jaar dan toch niet gebeuren? Het zou toch niet waar zijn, dat hij het ditmaal met ordinaire chocolade eieren moest stellen? De prins hield wel van chocolade, nog meer hield hij van verrassingen.

De prins werd ongeduldig en stampte met zijn krullende schoentjes woest op de grond. Hij had zijn handen stijf in zijn zakken gestoken en weigerde ook maar één chocolade ei te rapen. Zijn gezicht stond op onweer, net als die keer toen zijn moeder hem betrapt had met de handen in de snoepdoos en hem daarvoor een klinkende klets tegen zijn flaporen had gegeven.

Hij was daarna een hele week boos geweest op zijn moeder, koningin Wivina de Trina. Hij had geweigerd nog met haar te spreken, tot ze ten lange lest met de snoepdoos in aanslag, smekend voor hem stond.

'Neem maar zoveel snoepjes als je wilt, Dompie', had ze hem toevertrouwd. Prins Domdom had de doos hooghartig uit haar handen gegritst en maakte zich ervan af met een ordinaire 'saluut en de kost!'

Nu waren bijna alle klokken gepasseerd en nog altijd was er geen spoor van de zo lang verwachte grote koninklijke klok met de stier erop.

En dan verscheen die gigantische klok eindelijk aan de einder, het grote gevaarte scheerde als een gevechtsvliegtuig over de koninklijke tuinen, alvorens zijn vracht te droppen.

Het ei viel recht op het hoofd van de prins, die domweg vergeten was weg te springen. Nu lag de prins daar, geveld door zijn favoriete ei. Hij lag er als een platte pannenkoek onder en jankte als een puppie die om zijn moeder riep. De prins riep dan wel niet om zijn moeder, het scheelde toch niet veel.

Het gouden ei was nog intact, omdat het dikke hoofd van de prins de val had gebroken. Terwijl de prins nog steeds jammerde als een gekeeld speenvarken, lachte koning Ludwig Vonalles zich een bult bij mekaar. Hij kon niet geloven dat hij, toch een intelligent wezen, zo een dommerik op de wereld had helpen zetten. Ofschoon hij daar niet bijster veel verdienste bij had gehad, hij was amper een half aandachtige toeschouwer geweest, toen zijn vrouw die kleine uit haar koninklijke buik tevoorschijn had getoverd.

Het kind was dan ook nog zo lelijk als de pest, al durfde niemand hen dat openlijk te zeggen natuurlijk. Ze hadden het allemaal in hun commentaren gehouden op wat voor een flink ventje het wel was, en dat de koning voor zijn nieuwbakken zoon, met zo'n dik hoofd wel een heel grote kroon zou mogen bestellen.

Intussen lag de onfortuinlijke prins nog altijd onder het grote gouden ei, en niemand maakte aanstalten om het onfortuinlijke kind uit zijn lijden te verlossen. De lakeien lachten vrolijk mee met de koning, ze vonden de prins toch maar een engerd, die nog te lomp was om de klokken te helpen donderen.

Met een uiterste krachtsinspanning slaagde de prins erin zich onder het ei uit te worstelen. Woedend schreeuwde hij naar de lakeien, dat ze hem stante pede recht moesten helpen, waarna enkele bangeriken zich snel tot bij de prins haastten, om hem in zijn miserabele toestand bij te

staan. Hij sloeg naar hen met zijn scepter, zoals je naar een boze hond zou slaan, en draaide zich tenslotte naar het ei, waar het allemaal toch om te doen was geweest. Het ding had hem een dikke bult op zijn hoofd bezorgd, nu was het tijd om wraak te nemen.

Hij ramde met zijn scepter op de dikke schaal, doch er gebeurde weinig tot niets, de klok weigerde zijn geheimen prijs te geven.

De prins hoorde binnen in het ei geluiden die hij niet meteen kon thuisbrengen.Waren het menselijke of dierlijke geluiden, hij kon er niet meteen zijn vinger op leggen?

En dan begon het ei verder te barsten, eerst helemaal van boven. Het ei was bijna zo groot als de prins en toonde zijn eerste barsten in het gouden schild. De prins kon nauwelijks wachten tot het ei verder zou openscheuren, hij liet zijn scepter wild neerdalen op de eerste barsten. Dan kwamen er meer en meer barsten in de schaal, je zag gaandeweg het ei zijn inhoud prijsgeven.

De verrassing van de dag was dat het gouden ei vol zat met boeken, voor kinderen en tieners. Wel meer dan honderd veelkleurige boeken van klein tot groot, kwamen nu tevoorschijn. En raar maar waar, ze hadden allemaal twee pootjes, zodat ze zich parmantig naar buiten konden reppen. Ze maakten met zijn allen een grote kring rond de prins en zijn hofhouding. Een van de boeken had een prachtige goudbelegde kaft met zilveren sterren op de zijkant, het nam het woord tot de prins.

'Mijn beste prins Domdom, wij zijn gestuurd door uw goddelijke heersers die hierboven over u waken, met de opdracht u elke dag te doen lezen in een van onze boeken. Uw goddelijke heersers hopen op die manier ervoor te zorgen, dat u, eenmaal dat u koning bent, in het bezit zult zijn van een scherp literair verstand en een kwieke geest, om zo uw onderdanen ook aan te zetten om boeken te lezen. Want enkel zo, kan U edele Hoogheid te weten komen, wat u moet weten, en niet langer een achterlijke knaap blijven.

Bent u het eens met mij, dat we hierop moeten inzetten, om uw bevolking rijk van geest en zo gelukkiger te maken, uzelf inbegrepen?'

De prins stond zoals wel vaker met zijn mond vol tanden, hij had gehoopt op een toffe verrassing, zoals een Playstation of een gouden verrekijker, want een gewone had hij al. Hij keek immers graag naar de vogels in de tuin, want op een dag hoopte hij zelf te kunnen vliegen.

In de plaats daarvan zat hij nu opgescheept met wel honderd boeken-met-pootjes, wat moest hij in godsnaam aanvangen met die stomme boéken? En dan ook nog zoveel, daar had hij twee levens voor nodig, hij die zoal niet graag las?

Hij nam zijn scepter en gaf het boek met de gouden kaft een mep rond de oren, waarna het boek omver tuimelde en wijselijk besloot niet langer aan te dringen. De boeken marcheerden daarop kordaat naar het dorp, waar de verzamelde menigte hen gaarne in ontvangst nam.

Als hun prins dom wilde blijven, moest hij dat zelf maar weten, vonden zij.

Zij wilden wél dat hun kinderen slimmeriken zouden worden en lieten de boeken met veel plezier en de nodige gastvrijheid hun woningen betreden. Zo werden de boeken evenredig verdeeld over het dorp. Op die manier was Pasen dan toch geen maat voor niets geweest, want de inhoud van het gouden ei ging voor het eerst naar de bevolking, in plaats van naar hun naargeestige prins.

En de koning, die had een verzuchting voor zijn dwaze zoon over de paaseieren.

'Ge moogt de mosselen niet aan wal roepen, voor uw eieren gebakken zijn, zoon! Onthoud dat en knoop het in uw flaporen, als je tenminste zo slim als uw vader wilt worden, en een gerespecteerde vorst van het land van de Karpaten!'

De zoon waagde het niet zijn strenge vader tegen te spreken, hij zat mokkend in een hoekje en speelde met zijn legervoertuigjes, dromend dat hij als generaal in een oorlog, komaf zou maken met al dat gespuis dat hem allesbehalve op de handen droeg. Hij zou om te beginnen opdracht geven alle boeken van het land te verbranden, en in de plaats daarvan als zoethouder, automaten laten plaatsen, die je in drie minuten een pizza

naar keuze konden laten bakken. Meeneem pizza's in plaats van een bibliotheek, dat moest het worden.

Zo zou hij zijn land regeren, en wie daar niet mee akkoord ging, zou, zoals zijn vader het hem voordeed, in de diepste kerkers van zijn paleis worden gegooid.

'Ik word de beste koning ooit', zo vertelde hij aan iedereen die het wilde horen, 'en ik zal mijn land weer groot maken!'

Gelukkig voor zijn onderdanen, was het later nooit zo ver kunnen komen. Want de prins verongelukte, toen hij vanaf de torens van het paleis was gesprongen, met zelfgemaakte vleugels. Hij had elk voorstel tot hulp bij het maken van de vleugels, koppig afgewezen. En zo eindigde de prins met zijn hoofd diep in de grond, terwijl zijn benen omhoog staken als bewijs van de koppige dwaasheid van hun prins.